

WITTER DAN SNEEUW

Uit het Engelsch

door
ANNA

MIJNEN G.F. CALLENBACH

Witter dan sneeuw

UIT HET ENGELSCHE

DOOR

A N N A

~~~~~  
VIERDE DRUK  
~~~~~

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

EERSTE HOOFDSTUK.

Ziet gij gaarne de sneeuwvlekken nedervallen? Ik geloof zeker, dat alle kinderen, die buiten wonen, dit al heel graag zien. Het is zoo mooi, als de takken der boomen zoo wit worden, en als de grond zoo geheel en al met een wit laken bedekt wordt. Doch Nelly Rogers zag de sneeuw niet buiten op boomen en velden nedervallen; neen, het was in een donker, somber en nauw steegje eener groote fabrieksstad. En toch vond Nelly de sneeuw heel mooi; die zachte vlokken waren iets zoo heel anders, dan al het overige wat er op die morsige, modderige plek te zien was; het scheen wel een wonder, dat zoo iets reins en zuivers daar naar beneden kon komen, en op de zwartachtige vensterluiken of op de hooge bouwvallige huizen kon blijven liggen, om van het gewoonlijk zoo vuile steegje een mooien witten weg te maken.

Nelly bleef lang aan de deur staan. Haar klein, teergezichtje zag er zeer verkleumd en blauw uit, maar zij scheen de koude niet te voelen, zoo prettig vond zij het om naar de neervallende sneeuwvlokjes te staan kijken. Het gebeurde dan ook maar zeer zelden, dat zij iets zoo zuiver en zoo mooi te zien kreeg, want het was een rookerig en morsig steegje, en terwijl zij daar zoo stond te kijken, kwamen haar drie woorden in de gedachte —

„witter dan sneeuw.” — Zij wist wel, dat zij die woorden eens gehoord had; maar waar? Zij dacht er geruimen tijd over na, en toen herinnerde zij zich, dat die woorden in den Bijbel stonden; ja, zij had ze eens van buiten geleerd, maar dat was al zoo lang geleden. Ook volgde er nog meer op; maar hoezeer Nelly zich ook inspande om zich het overige gedeelte van het vers te herinneren, het wilde haar maar niet te binnen schieten: zij herinnerde zich niets anders dan deze drie kleine woordjes: „witter dan sneeuw”. — Nogmaals, en nogmaals herhaalde zij die bij zich zelve, en vroeg zich vol verwondering af, wat dan nog wel witter dan sneeuw zijn kon. Het was zeer zeker iets, dat zij nog nooit gezien had, en toch, zij gevoelde het in haar hart, dat er nog iets zijn moest, dat witter was dan de zuivere pas gevallen sneeuw, die nu reeds zoo dik om haar heen lag; want de Bijbel had het immers gezegd, en ofschoon de arme kleine Nelly nog zeer onwetend was, zoo wist zij toch zeer goed, dat de Bijbel Gods Woord is, en dat daarom alles wat er in staat, ook waar moet zijn.

Maar nu had het opgehouden met sneeuwen, het speet Nelly zeer, maar zij moest zich nu wel omkeeren en in huis gaan. O! wat was dat een onderscheid met de sneeuw daar buiten! Hoe zwart en morsig zag er alles uit in dat donkere, ongezellige kamertje.

Nelly ging dicht bij het vuur zitten, en warmde zich zoo goed zij kon; want nu zij niet meer naar iets prettigs kon kijken, voelde zij des te meer, dat zij half verstijfd was van koude.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het arme kind leidde een zeer eenzaam leven, want zij had geen broertjes of zusjes. Hare moeder stierf korten tijd na Nelly's geboorte, en liet haar kindje aan de zorg der grootmoeder achter. En de oude vrouw verzorgde het arme moederlooze kind zoo goed zij kon. Zoodra Nelly haar maar eenigszins begrijpen kon, onderrichtte zij haar in de eerste lessen van den godsdienst, die ieder kind noodwendig leeren moet. Maar toen Nelly nog pas vijf jaar oud was, werd de vrome oude vrouw naar een ander huis daarboven overgebracht, en sedert dien tijd had het arme kind niemand gehad, die haar iets kon leeren; zoodat nu bij den aanvang mijner geschiedenis, namelijk drie jaren na den dood harer grootmoeder, Nelly bijna alles weer vergeten had, wat deze haar vroeger had geleerd. En toch waren die eerste lessen niet geheel en al voor haar verloren gegaan. Neen, want het was juist het gevolg van eene dier lessen, dat Nelly bij het zien der nedervallende sneeuwvlokken aan de drie woorden uit den Bijbel dacht. De zaadkorrel had wel degelijk wortel geschoten, en, ofschoon zij langen tijd in den grond verborgen was gebleven, zoo zou zij toch wel ontspruiten, en te zijner tijd vruchten voortbrengen.

James Rogers, haar vader, was volstrekt geen norsch of onvriendelijk mensch, maar hij had niet het minste begrip van kinderen; het kwam hem zelfs niet eens in de gedachte, dat, terwijl hij gedurende den ganschen dag in de ijzersmelterij aan het werk was, zijn klein meisje zich al heel eenzaam zou moeten gevoelen; hij dacht misschien wel, dat zij dan bij de burens in- en uitliep, of anders met de kinderen op straat speelde. Maar de burens

hadden allen hun eigen werk, en waren meest altijd veel te druk bezig, om zich met het eenzame, stille kind te bemoeien, dat hen nooit in den weg liep; ook speelde zij nooit met de kinderen op straat, want zij waren zoo erg ruw en bijna altijd met elkander aan het twisten of vechten.

Nelly bezat echter toch nog een' vriend. In een der benedenkamertjes van het huis aan den overkant der straat woonde een oude Ier, Micky M'Guinness, een vreemdsoortig oud man; hij was koopman in vogels, en de muren van zijn kamertje waren bijna geheel en al bedekt met kooitjes; men zag er kanaries, goudvinken, bloedvinken, en nog veel meer andere soorten van vogels. Nelly ging dikwijls naar zijn kamertje, en bracht er soms uren achtereen door, terwijl zij voortdurend naar het liefelijk gezang zat te luisteren, en den ouden man ook heel dikwijls hielp om de vogels van zaad en schoon water te voorzien. Nelly was nooit gelukkiger dan in het gezelschap van den ouden Micky, en de man zelf had het kind ook heel gaarne bij zich; maar door beiden werd dit genoeg op een zeer stilzwijgende manier aan den dag gelegd. Nelly was zeer stil van aard, hetgeen door haar zoo eenzaam leven waarlijk niet veranderde, en de oude man praatte in den regel slechts in zich zelve of tegen zijne vogels; maar toch hield hij zeer veel van Nelly, en hare bedaardheid beviel hem opperbest. Onderlinge liefde jegens de kleine zangers had hen het eerst tot elkander aange trokken, en thans was dat in eene zeer nauwe vriendschap veranderd.

DERDE HOOFDSTUK.

Maar wij moeten weer eens terugkeeren naar den tijd waarop mijne geschiedenis aanvangt. Nelly bleef dan geruimen tijd bij het vuur zitten, terwijl zij haar hoofdje zooveel mogelijk inspande om te bedenken, wat toch nog witter kon zijn dan sneeuw. Eensklaps ging er een licht voor haar op: misschien zou haar oude vriend het wel weten. Nelly liep weer naar de deur en keek eens naar buiten. Het werd reeds donker en de lucht was erg koud, en er scheen nog meer sneeuw te zullen komen. Een helder brandend vuurtje, waarvan zij den roodachtigen gloed door Micky's venster kon zien schijnen, gaf aan Nelly de zekerheid, dat hij t'huis moest zijn, en dus, ofschoon hare voetjes bij iederen stap diep in de sneeuw zonken, stak zij toch de straat over. De oude man zat in een grooten, houten armstoel dicht bij het vuur, en scheen met zeer veel genoeg zijn pijpje te rooken; de vogeltjes sliepen, zoodat het nu heel stil in het kamertje was. Nelly haalde een bankje op drie pooten, dat de oude man haar aanwees, en ging toen op haar geliefkoosd plaatsje dicht bij hem zitten.

„Micky,” vroeg zij, nadat zij hem gedurende eenigen tijd stilzwijgend had aangezien, „weet gij veel van den Bijbel?”

Micky nam zijn pijpje uit den mond, en keek het kind verwonderd aan.

„Weet gij er veel van, Micky?” herhaalde Nelly.

„Wel, dat kan ik juist niet met zekerheid zeggen.”

Het kind scheen teleurgesteld.

„Welnu, waarom wou je dat weten?” zeide de oude man, die de verandering op haar gezichtje had gadeslagen.

„O, omdat ik dacht, dat gij er mij dan iets van zoudt kunnen vertellen; hebt gij nooit eens eenige verzen uit den Bijbel van buiten geleerd, Micky?”

„Wel neen, lieve. Zie je, toen ik nog maar een kleine jongen was, woonde ik in eene streek, waar drie mijnen in het rond geene enkele school te bekennen was en daarom heb ik ook nooit leeren lezen; wel heb ik zoo van tijd tot tijd eens een woordje uit den Bijbel gehoord, maar dat is nu reeds zoo heel lang geleden; en ik herinner er mij bijna niets meer van.”

Na aldus de noodige verklaring gegeven te hebben, nam Micky zijn pijpje weer op, en gedurende eenige minuten was alles stil. Nelly's gezichtje stond echter zeer ernstig.

„Micky,” zeide zij eindelijk, op een zachten en half verschrikten toon, „denkt gij, dat wij ooit in den hemel zullen komen, als wij niets van den Bijbel weten?”

„Wel lieveling, ik hoop zeer zeker, dat ik er heen zal gaan. Ik ben nu reeds een oud man, en het wordt haast tijd, dat ik er kom. Gij zult er ook eens in komen, want gij zijt een lief schepseltje en hebt nog nooit iemand kwaad gedaan.”

„O Micky, ik zou toch wel wenschen om wat meer van den Bijbel te weten; ik ben zoo bang dat ik nooit in den hemel zal komen, als ik er niets van weet.”

Deze woorden sprekende, drong het kind zich dichter tegen den ouden man aan, en keek hem angstig in het gelaat. Nogmaals nam hij het pijpje uit den mond, en staarde vol verwondering op het bleeke gezichtje, dat daar voor hem zat, en waarop zulk eene angstige en ernstige uitdrukking te lezen stond. Toen legde hij de hand op Nelly's hoofdje, en sprak: „Wel kind, je kijkt net, alsof je er nu reeds heen zoudt moeten gaan; wat scheelt je van avond toch?”

„Ik weet het niet, ik ben alleen maar wat vermoeid,” en Nelly legde, dit zeggende, haar hoofdje tegen de knie van den ouden man aan, en viel weldra gerust in slaap. Micky's genot in zijn pijpje was lang niet zoo groot meer als eenige oogenblikken vroeger; van tijd tot tijd bleven zijne oogen met eene zekere soort van ongerustheid op het kleine, bleeke gezichtje rusten, dat ten halve door de magere handjes bedekt was. Eenig geraas op straat deed Nelly plotseling ontwaken; zij keek eerst verbaasd rond, alsof zij zich te binnen wilde brengen, waar zij zich toch wel bevond, en stond toen op om heen te gaan.

„Moet je nu reeds weg, lieveling?” zeide de oude man, „kom, blijf nog wat bij mij, dan krijg je een kopje thee.”

Nelly sloeg de oogen nog eens vol verlangen naar het warme, prettige plaatsje, dat zij zooeven verlaten had, maar antwoordde: „Neen, Micky, ik moet gaan. Vader komt gauw thuis, en nu moet ik eerst nog voor zijn avondeten zorgen.” Bibberende stak zij dus de koude, donkere straat maar weer over, en trad weldra haar eenzaam kamertje binnen.

VIERDE HOOFDSTUK.

„Ben jij daar, Nel?” riep eene schelle, ruwe stem, en eene vrouw met een zeer knorrig en onaangenaam uitzicht vertoonde zich boven aan de trap. „Waar heb je toch zoo lang gezeten? Daar heb ik nu je vuur weer moeten aanmaken, dat je maar stilletjes had laten uitgaan, lastig kind, en het is ook zeker al heel plezierig

om, als men den geheelen dag hard gewerkt heeft, nog eens naar de pomp te moeten loopen, omdat jij weer geen water gehaald hadt, doeniet, die je bent."

Nelly zag er zeer verschrikt uit; maar voor zij eenig antwoord kon geven, keerde de vrouw zich om, haar nog toeroepende, dat zij daar niet moest blijven staan, maar gauw zorgen, dat haar vaders avondeten klaar kwam.

Vrouw Millar was het grootste schrikbeeld van de arme Nelly; zij bekeef haar voortdurend, nu eens om het eene dan weer om het andere; het was dan ook eene groote opluchting voor het kind, wanneer zij eens een geheelen dag uit werken ging, wat gelukkig ook meermalen gebeurde. Zij woonde in een kamertje boven de keuken, terwijl zij aan Rogers geen huur betaalde, maar in plaats daarvan voor de huishouding moest zorgen en al het werk doen, waartoe Nelly nog niet in staat was.

Arme vrouw! zij had een zeer moeielijk leven, en had reeds veel ondervonden waardoor haar hart verhard en hare zielsstemming verbitterd was geworden. Zij had geene kinderen en haar man was op zee. Soms zelfs echter kwam Joe Millar wel eens in de stad, maar besteedde al het geld, dat hij verdiend had, aan sterken drank, en dan was zijne vrouw nog daarenboven genoodzaakt om hem te onderhouden; ook perste hij haar telkens weer geld af om nieuwe verteringen te maken, hetgeen zij hem wel is waar gaf, maar toch nooit zonder de noodige klachten en heel wat geklijf. En dus, als Joe weer naar zijn schip terugkeerde, waren de geringe spaarpenningen, die zijne vrouw met hard werken verdiend had, ook tegelijkertijd verdwenen, en was zij verplicht om van nieuws af aan te beginnen met zwoegen en sparen, om hare zuurverdiende penningen bij zijn volgend bezoek weer op dezelfde wijze te zien verdwijnen. Het is dus waarlijk geen wonder, dat

zij zich zeer ongelukkig gevoelde. Het was nu een groot verschil met hetgeen zij vroeger geweest was, toen zij de mooie Jane Ellwood genoemd werd, de roem van het dorpje, waarin zij geboren was, wel wat driftig en opvliegend, maar altijd zoo vroolijk en zoo hartelijk. Hare moeder waarschuwde haar, toen de knappe, maar lucht-hartige matroos voor het eerst bij haar kwam, en zeer ingenomen scheen met hare onmiskerbare bevalligheid; maar Jane schudde het hoofd en zeide: „hij meent er niets van." Toch scheen zij zeer gaarne te luisteren, wanneer Joe haar het een en ander uit vreemde landen vertelde, en van al die groote steden, welke hij bezocht had; dan verlangde zij om ook wat meer van de wereld te zien, waarvan zij nog niets kende. Toen echter Joe Millar zeide, dat hij haar trouwen wilde, verzekerde Mark Ellwood, dat hij zijne dochter nooit aan een' matroos, van wien hij nog zoo weinig wist, tot vrouw wilde geven; dat hij hem daartoe eerst nog heel wat beter moest leeren kennen. Hiertoe verzette zich het heftige karakter van Jane. Waarom moest hij dan juist denken, dat Joe slecht was? Dat was al heel onrechtvaardig, zij tenminste zou dit nooit van hem gelooven, en zij zou met hem trouwen, het mocht dan gaan hoe het wilde; zij liep dus met hem weg, haar vader vol toorn en hare moeder in tranen achterlatende.

Spoedig na hun huwelijk ging Joe weer naar zee, en Jane was verplicht om een' dienst te zoeken. Gedurende verscheidene jaren zag zij hem niet terug. Eindelijk schreef Joe, dat hij weer t'huis kwam; zij konden dan van hetgeen beiden verdiend hadden, stilletjes samen leven, en dan zou hij niet meer naar zee gaan. Jane verliet dus hare betrekking, en dacht dat zij nu eerst recht gelukkig zou worden. Maar Joe was aan den drank ver-

slaafd geraakt, en het duurde niet lang of al hun geld was op. De vrouw werkte zoo hard zij kon, om in beider levensonderhoud te voorzien. Het hielp echter niets. Herhaalde bittere verwijtingen vermochten weinig op den man; eindelijk verveelden hem hare voortdurende klachten en bitse woorden, zoodat hij maar weer liever dienst nam als matroos, en op die manier bleef zij steeds voortleven, terwijl zij met hard werken zoo veel opspaarde als zij kon, want immers, Joe was toch nog altijd haar man, en zij wilde alles voor hem doen, wat zij maar eenigszins vermocht.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Vermoeid door haar zwaar dagwerk, zat vrouw Millar over haar treurig lot na te denken, terwijl Nelly zich beijverde om het avondeten gereed te maken. Een zware stap kondigde de nadering haars vaders aan, de deur werd geopend, en een knappe, kloekgebouwde werkman trad binnen.

„Het is van avond bitter koud; is het avondeten al klaar? wel dat is nu eens een best meisje,” en, terwijl hij zich onder het uitspreken dezer woorden reeds aan tafel zette, scheen het wel, alsof een stevige maaltijd nu alles was, waar hij behoefte aan had. En werkelijk, hij was zoo zelfzuchtig, dat hij er nooit op lette, hoe bleek en vermoeid Nelly er uit zag en dat zij bijna niets at. Toen zijn eetlust eindelijk gestild scheen te zijn, haalde hij eene courant uit den zak en zeide tegen Nelly, dat zij nog een blok hout op het vuur moest leggen. De arme

Nelly liep naar den hoek van het vertrek, waar een hoop brandhout bewaard werd, en vond een blok, maar het was zoo erg zwaar, en Nelly was zoo zwak, dat zij het nauwelijks kon optillen, doch er was geen kleiner. Zij keek eens naar haar vader; zou hij haar niet willen helpen? Maar Rogers was zoo verdiept in zijne courant, dat hij er niet eens aan dacht; daarom deed Nelly haar uiterste best, en waarlijk het was bijna meer dan het kind doen kon; het gelukte haar eindelijk om het blok door de kamer heen te sleepen en op het vuur te krijgen, doch haar geheele lichaam trijde van die onnatuurlijke inspanning.

Toen hij eindelijk zijne courant uitgelezen had, stond Rogers op, om het overige gedeelte van den avond in de herberg te gaan doorbrengen, hetgeen in den laatsten tijd maar al te dikwijls gebeurde.

Nelly ruimde de overblijfsels van het avondeten weg, en ging toen bij den haard zitten. Zij gevoelde zich zeer ellendig en ongelukkig, ofschoon zij niet wist waarom; arm kind! zij wist zelve niet eens, hoe ziek zij was. Zij had niemand om eens mee te praten, niets om mee te spelen, en zat dus maar stil naar de kleine, blauwe en roode vlammetjes te kijken, die rondom het blok schenen te spelen. Eindelijk kroop zij naar haar klein eenzaam zolderkamertje, en lag daar alleen in het donker, zonder iets van die gezegende waarheid te weten, dat zij zich onder de hoede van haren Hemelschen Vader bevond, en dat Zijne heilige engelen haar op haar bedje bewaakten.

Rogers kwam vrij laat t'huis, en toen hij met zeer onvaste schreden de trap op ging, trof het geluid van Nelly's voortdurend hoesten, nu en dan door een zacht snikken afgebroken, zijn oor. Hij bleef staan en luisterde.

Daar zij er reeds aan gewoon geraakt was, dat Rogers in den laatsten tijd meestal half dronken t'huis kwam,

was vrouw Millar ook nu weer opgebleven, om op zijne terugkomst te wachten. Toen zij hem op de trap hoorde stil staan, keek zij uit haar kamertje, en sprak op haar gewonen klagenden toon:

„Is het nu reeds zoo ver met je gekomen, Rogers? Het is maar gelukkig, dat je arme vrouw niet in het leven is gebleven, om al die ellende te moeten aanzien.”

„Ik zeg, vrouwtje,” bracht hij stotterend uit, „scheelt er iets aan het kind?”

„Of haar iets scheelt? Die hoest vermoordt haar; dat is alles, wat haar scheelt.”

ZESDE HOOFDSTUK.

Was het een onrustige droom, dien hij gehad had, of was er werkelijk iets met het kind gebeurd? Een enkelen blik echter, dien hij op Nelly sloeg, overtuigde James Rogers dat het wel degelijk waarheid was.

„Nelly, waarom hebt gij gisteren avond gehuild?” vroeg hij haar den volgenden morgen.

Nelly werd verlegen. „Ik kon het waarlijk niet helpen,” zeide zij, „het was zoo koud, en die hoest hinderde mij zoo erg.”

De vader sidderde; het gezichtje van het kind geleek zoo op dat harer moeder, vooral gedurende die laatste ziekte. Hij kon niet begrijpen, dat hij dit nog nooit had opgemerkt; hij wist wel, dat het kleine meisje niet heel sterk was, maar zij klaagde immers nooit. Voor de eerste maal van zijn leven hinderde hem gedurende zijn

dagwerk de gedachte aan het kind, dat daar zoo eenzaam was achtergebleven, en hij begon er ernstig over te denken, om bij zich zelven de gelofte af te leggen, in het vervolg niet meer naar de herberg te gaan. Hij schaamde er zich werkelijk over, dat de steeds toenemende neiging tot drinken hem zelfs zijn eigen kind zoo zeer had doen verwaarloozen; maar het was zoo heel moeilijk om dit alles op te geven, zoodat er gedurende dien ganschen dag een zware strijd in het hart van den man plaats had.

De sneeuw viel gedurende het grootste gedeelte van den dag weer in dikke vlokken neder en Nelly schepte er behagen in om er naar te kijken; zij hield zooveel van die zachte witte vlokjes, en telkens weder bleef zij er over peinzen, wat dan toch nog witter zijn kon.

Toen hij dien avond gedaan had met eten, schoof Rogers zijn stoel dicht bij het vuur, en zette Nelly op zijn knie; hij vertelde haar, dat hij haar eens mede zou nemen naar de ijzersmelterij, en haar dan al die groote en wonderbare werktuigen zou laten zien. Haar gezichtje schitterde van genoegen, en zij zag er nu zoo tevreden en gelukkig uit, dat haar vader zich weer geruststelde, en dacht, dat zij spoedig weer geheel en al beter zou zijn.

Nu werd de deur geopend. „Jim, ik heb je nodig,” sprak een ruwe stem; „kom gauw met mij mede naar de herberg.” Dat was eene groote verzoeking voor het nog maar ten halve genomen besluit van Rogers!

„Ik geloof niet, dat ik van avond met je mede zal gaan Ned,” zeide hij. Nelly's oogen staarden haar vader vol verlangen aan.

„Waarom niet, wat ga je dan doen?” vroeg de ander.

„Niets; maar ik heb van avond eens lust om t'huis te blijven.”

„Kom, wees toch zoo dwaas niet; wat is je overkomen,

Jim? Gewoonlijk ben je niet zoo verlangend om t'huis te blijven."

Jim was niets op zijn gemak. Nelly nam zijne groote ruwe hand in hare beide dunne handjes en hield die stevig vast, als om hem te bewegen bij haar te blijven.

„Kom mee, Jim, en laat mij niet zoo lang wachten," zeide Ned ongeduldig.

Rogers schaamde zich om nog langer tegen te stribbelen, daarom zette hij Nelly op den grond. „Nu, hier ben ik al," sprak hij, „ik ga met je mee," en hij wendde zich reeds naar de deur. Toen keerde hij zich echter nog even om, en zag het meisje zoo treurig bij het vuur staan, terwijl zij hem met verlangende oogen nakeek.

„Ik zeg Ned, mijn klein meisje zal het hier zoo erg eenzaam hebben."

„Welnu, breng haar dan maar naar mijn huis, dan kan zij best bij mijne vrouw en kinderen blijven tot wij terugkomen; maar maak dan ook wat voort."

„Kom Nelly, pak je warmpjes in en ga dan mee," sprak Rogers; en Nelly zette zoo gauw mogelijk haar hoedje op, deed haar manteltje om, en stak toen haar handje in die van haar vader, heel blij, dat zij hem mocht vergezellen. Maar het was dien avond bitter koud, het was hard gaan vriezen, en de sneeuw, die den grond nog bedekte, kraakte onder hun voeten. De wind blies door Nelly's manteltje heen, zoodat hare tanden klapperden, en haar geheele lichaam trilde van de kou. De mannen liepen vrij hard, en hare arme kleine beentjes konden hen haast niet bijhouden. Toen begon zij weer erg te hoesten, en zij wenschte reeds bij zich zelve, dat zij maar t'huis gebleven was, toen Rogers eensklaps stil stond, haar op den arm nam, en haar het overige gedeelte van den weg bleef dragen.

„Hier zijn wij, waar wij wezen moeten," sprak Ned Harrison, terwijl hij de klink van de deur oplichtte; „daar Mary, pas op dit kind totdat wij terugkomen."

Een knap vrouwtje kwam aanloopen en bracht Nelly bij het vuur.

„Arm kind, wat scheelt er aan?" vroeg zij, toen zij bij het schijnsel van het helder brandend vuur zag, hoe bleek en mager Nelly's gezichtje was. Eene erge hoestbui belette het kind te antwoorden. Arm klein ding, en zij heeft niet eens eene moeder om voor haar te zorgen, dacht de vriendelijke vrouw, terwijl zij Nelly vol medelijden aanzag en haar hartelijk kuste; het kind zag haar aan en glimlachte, en welk een vriendelijke, dankbare lach was dat.

„Zou je misschien wat met de kinderen willen spelen?" vroeg vrouw Harrison, terwijl verscheidene kinderen bij haar aan het vuur kwamen staan. Nelly voegde zich niet bij hen, maar zij keek naar het vrooljke troepje, en zag er werkelijk tevreden uit; somtijds volgde zij ook met de oogen de bedrijvige vrouw Harrison, die met haar oudste meisje Ruth druk bezig was, om alles voor den volgenden dag in gereedheid te brengen, want het was Zaterdagavond, en vóór den Zondag moest alles knap en ordelijk zijn; soms liep zij de nette kamer ook eens rond, waar het schijnsel van het vuur op de glinsterende rijen aardewerk speelde, of weerkaatste in de vrooljke schilderijtjes, die aan de helder gewitte muren hingen. Het scheen haar toe, alsof men in dit heldere, zindelijke kamertje niet anders dan gelukkig en tevreden kon zijn; wat was het er geheel anders dan in Nelly's armoedige woning! Alleen het gezicht der moeder stond ernstig: want zij wist maar al te goed, waar haar man heen gegaan was. Vrouw Harrison was een christin, niet slechts in naam, maar inderdaad en in waarheid, en het was voor haar eene

Witter dan sneeuw

2

ware beproeving, dat haar man geen godvreezend mensch was. Toen zij met hem trouwde, was zij even zorgeloos als hij, en bekommerde zich weinig om het ééne noodige, maar hun eerste kindje stierf, en toen, terwijl het hart der jonge moeder door de smart over dit verlies diep ternedergebogen was, werden de woorden van eene vriendelijke dame, eene der wijkbezoeksters in de buurt, waar zij woonde, aan hare ziel gezegend; en zij leerde God danken voor eene beproeving, die haar tot Hem gebracht had. Nu was het haar voortdurend, geloovig gebed, dat God ook het hart van haren man tot zich mocht trekken, en zij was er zeker van, dat de Heere zulks ook te Zijner tijd doen zou. Harrison was een vriendelijk echtgenoot en een goed vader, daarenboven een eerlijk en vlijtig werkmans; er bestond niet veel vrees, dat hij tot onmatigheid zou vervallen, omdat hij van natuur een afkeer van dronkenschap had; het was maar alleen om eens bij zijne makkers te zijn, wat nieuws te hooren, over de politiek te redeneeren, of een verzetje te hebben, dat hij somtijds naar de herberg trok.

Toen het werk gedaan was, bracht de moeder de kleintjes naar bed, en Ruth kwam bij Nelly zitten. De beide kinderen werden weldra groote vrienden, ofschoon Ruth enkele jaren ouder was. Door eene reeks van vragen werd Ruth eenigszins met de geschiedenis van kleine Nelly bekend en zij gevoelde een diep medelijden met het arme kind, dat haar vertelde niemand te hebben, met wie zij kon spelen, dat zij nooit naar school ging en den geheelen dag alleen zat. Ruth dacht, dat zij niet graag met haar zou willen ruilen. Nadat zij op die manier eenigen tijd samen gepraat hadden, stond Ruth eensklaps op om den Bijbel te krijgen, want zij zeide, hare teksten voor de zondagsschool nog eens te moeten nalezen, voor zij naar

bed ging. Nelly keek vol verlangen naar het boek en ook naar het gelaat van Ruth, toen het meisje, met de eene hand op de bladzijde, de verzen meer dan eens bij zich zelve herhaalde. Nelly begon er over te denken of Ruth misschien ook meer zou weten dan oude Micky.

„Ruth,” zeide zij op eens.

„Wat, Nelly?”

„Weet gij, wat witter is dan sneeuw?”

„Witter dan sneeuw! neen, ik geloof dat sneeuw het witter is, dat er bestaat.”

„O, maar er moet toch iets zijn, dat nog witter is; ik weet zeker, dat er zoo iets is; ik herinner mij, dat het in den Bijbel staat, maar ik weet er niets meer van dan deze woorden.”

„Misschien denkt gij aan de witte kleederen der engelen, die zijn witter dan sneeuw: maar wacht, ik weet al, wat gij meent, Nelly; het staat in de Psalmen, ik zal het wel vinden.”

Ruth sloeg de bladen van haren Bijbel herhaaldelijk om, maar kon het verlangde woord niet vinden. „O, daar is moeder, zij zal het wel weten; moeder, waar kan ik in den Bijbel vinden „witter dan sneeuw”?

„In den 51sten Psalm, Ruth; herinnert gij u niet, dat wij dien nog laatst gelezen hebben?”

„O ja, moeder, en het was zulk een mooie Psalm; daar heb ik het al, hier Nelly, kijk maar.”

„Maar ik kan niet lezen,” zeide Nelly treurig; „lees het mij eens voor.”

Ruth las den geheelen Psalm. Nelly luisterde met gespannen aandacht.

„Maar ik begrijp het toch nog niet,” zeide zij, toen Ruth gedaan had met lezen, „wat beteekent dat: wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw?”

Ruth scheen wel wat verlegen te zijn, hoe zij haar dit goed zou kunnen uitleggen. „Moeder,” sprak zij, „gij kunt het haar veel beter vertellen dan ik.”

„Van wien zij die woorden, Ruth?”

„Van David.”

„Welnu, zeg dan maar eens aan Nelly, wat David noodig had.”

„Hij wenschte, dat zijne zonden mochten afgewasschen worden, en dan zou zijn hart witter zijn dan sneeuw. Is het niet zoo, moeder?”

„Maar hoe konden zijne zonden afgewasschen worden?” vroeg Nelly.

Vrouw Harrison keek haar medelijdend aan.

„Weet gij dan niet, kindje, wie voor u gestorven is om uwe zonden weg te nemen?”

„De Heere Jezus: dat heeft grootmoeder gezegd; zij heeft mij nog veel meer van Hem verteld, maar het is al zoo lang geleden, ik ben alles weer vergeten.”

„Welnu, de Bijbel zegt: „het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden.” Hij heeft zijn bloed vergoten voor arme zondaars gelijk wij zijn, opdat wij daarin gewasschen zouden worden, en onze harten gereinigd mogen worden en aldus bereid voor den Hemel.”

Nelly's oogen bleven vol verlangen op vrouw Harrison gevestigd; zij zou nog veel meer hebben willen hooren, maar juist ging de deur open en de beide mannen traden binnen. Rogers' verhit gelaat en onvaste stap waren reeds sterk sprekende bewijzen, dat hij te veel gedronken had. Vrouw Harrison keek ongerust eerst hem en toen Nelly aan.

„Het kind moest maar liever hier blijven,” zeide zij, „de nachtlucht is te koud voor haar, vooral omdat zij erg hoest.”

Buiten staat om verstandig te spreken, hield Rogers zoo

koppig mogelijk vol, dat hij zonder het kind ook niet naar huis zou gaan. Daarom zeide Nelly vrouw Harrison en Ruth vaarwel, en nadat deze haar beloofd had om eens spoedig bij haar te komen, legde zij vol vertrouwen haar handje in die haars vaders, en vertrouwde zich zonder vrees aan zijn zoo onzeker geleide door de donkere, koude straten. De weg scheen haar zeer lang, en deze keer werd de arme Nelly niet gedragen; maar zij vergat alle koude en vermoedheid, door die eene, alles overweldigende gedachte, die zich van de ziel van het kind had meester gemaakt, en nu en dan ontsnapten de woorden aan hare lippen, vreesachtig en als onzeker tot wien zij gericht waren: „wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De Zondag was daar; eene korte verpoozing van de rustelooze beweging en den onafgebroken arbeid dier bedrijvige stad. Voor Ruth Harrison en hare moeder was de Zondag een zeer gelukkige dag; de rust was zeer aangenaam voor de moeder na zes dagen onverpoosden arbeid, maar liefelijker nog was haar het opgaan naar Gods huis, waar zij opnieuw de woorden van goddelijke waarheid en hemelsche vertroosting zou hooren, die aan haar hart zoo dierbaar waren. Ruth's gezichtje, dat altijd zeer vroolijk was, had op Zondag eene buitengewoon gelukkige uitdrukking. Op dien morgen, toen zij over haar eigen gelukkig leven nadacht, vroeg zij bij zich zelve, wat de Zondag toch wel voor de arme Nelly zijn zou; of die dag bij haar

gelijk zou staan (met al de andere dagen! Ruth had erg medelijden met haar; haar warm liefdevol hartje had zich den vorigen avond zeer tot de kleine vreemdeling aange-trokken gevoeld; en toen zij nu nederknielde om haar morgengebedje te doen, werd Nelly ook opgenomen in haar gebed om een zegen voor al diegenen, die zij lief had.

Reeds vrlj vroeg gingen de kleine Harrison's naar de Zondagschool, en hun helder en zindelijk uiterlijk was een sterke tegenstelling met dat der meeste kinderen, die zij op straat tegen kwamen: sommigen morsig en in lom-pen gehuld, anderen weer zwierig opgepronkt. Toen Ruth met haar jongste broertje aan de hand voortliep, deed zij haar best om zijn' aandacht van al het aantrekkelijke, dat hij overal zag en hoorde, af te houden, door hem zijn tekst en het versje, dat hij leeren moest, nog eens te laten opzeggen, hem helpende om de woorden beter te kunnen begrijpen. Ruth zelve had haar eigen les zeer goed geleerd, want het was hare grootste vreugde om alles wat zij deed, zoo goed mogelijk te doen. Het onder-werp, dat dien dag behandeld moest worden, was de ge-schiedenis der jeugdige slavin, die het middel werd om haren meester van de melaatschheid te doen reinigen. De onderwijzer sprak zeer ernstig over alle gelegenheden om goed te doen, en nuttig voor anderen te worden, vooral door hen te brengen tot de wateren des levens; nie-mand van hen, zeide hij, was te jong om in den dienst van God gebruikt te worden, en hunne voornaamste zorg moest zijn, Zijn heiligen naam geëerd en tevens bemind te maken. De les ging voor Ruth niet verloren; zij dacht aan het arme kleine meisje, dat nog niet eens wist, dat het bloed van Jezus van alle zonden reinigt; en verheugd over de gelegenheid die zich nu reeds dadelijk aan haar voordeed, besloot zij om de onderwijzeres van Nelly te

worden; en reeds dienzelfden middag, toen de kinderen zich gereed maakten om met hunnen vader buiten de stad te gaan wandelen, zeide Ruth tegen hare moeder, dat zij Nelly Rogers zoo graag eens wilde gaan opzoeken.

„Wel, dat zou prettig zijn voor het arme kind,” zeide hare moeder, „maar als gij nu gaat, zult gij uwe wan-deling moeten missen, Ruth.” Vrouw Harrison wist best, welk een genot zulk eene wandeling op Zondag voor Ruth was, hoezeer zij op het gezelschap van haren vader ge-steld was, en hoe zij zich verheugde in het vooruitzicht om die rookerige stad eens achter den rug te hebben, en de rustige, heerlijke plekjes daar buiten weer te mogen terugzien. Doch Ruth antwoordde, dat zij erg verlangde om Nelly weder te zien en dat zij hoopte, haar nog wel het een of ander te kunnen leeren. Haar moeder was hiermede zeer tevreden, en in stilte bad zij om een' zegen op de pogingen van haar kind. Ruth nam haar bijbeltje en ging heen; het kind nam op haar zendingstocht haren weg door nauwe straten en steegjes, maar droeg een gelukkig gevoel in haar hartje om.

Juist toen zij er over liep te denken, welk huis nu wel het meest geleeek op dat, hetwelk Nelly als het hare be-schreven had, werd eene deur geopend en kwam Rogers in zijne werkkleederen en met eene pijp in den mond buiten.

„Komt gij Nelly eens opzoeken?” vroeg hij, toen Ruth hem naderde, „dat is heel goed, zij dacht er al over of gij heden nog komen zoudt, en nu ik juist uit wil gaan, zult gij zeker wel wat bij haar willen blijven, als een goed meisje, nietwaar?”

Ruth zeide, dat zij dit gaarne wilde doen; daarop wees Rogers haar de kamer, waar zij Nelly zou kunnen vinden en verwijderde zich. Ruth trad binnen.

„O, wat ben ik blij, dat je gekomen bent,” riep Nelly uit, zoodra zij haar zag.

„Zoo, welnu ik heb plan om een poosje bij je te blijven, en kijk eens,” voegde Ruth er bij, op haar Bijbeltje wijzende, „dat heb ik meegebracht om je wat voor te lezen.”

Nelly's bleek gezichtje kleurde van genoegen.

„O, wat ben ik blij,” riep zij wederom, „zoudt gij nog weleens willen lezen, wat gij gisteren gelezen hebt van David, die bad om gewasschen te mogen worden, opdat hij witter mocht zijn dan sneeuw?”

Ruth zette zich naast Nelly neder, sloeg haar Bijbeltje open en las den 51sten Psalm. Toen zij geëindigd had, vertelde Nelly haar, dat zij sedert gisteravond altijd over Davids gebed had nagedacht, en zich zelve had afgevraagd of haar hart ook zoo wit gemaakt zou kunnen worden; zij zou het toch zoo heel graag willen. Ruth vertelde haar, hoe het bloed van Jezus Christus iedere vlek der zonde kan uitwischen.

„Dus dan moet ik God daar maar om bidden,” zeide Nelly; „maar zeg mij toch, Ruth, hoe ik dit doen moet, ik weet het niet.”

„Maar Nelly, bid je dan nooit?”

„Neen; omdat ik niemand heb, voor wien ik ze zou kunnen opzeggen.”

„Niemand voor wien je ze zoudt kunnen opzeggen, wat meen je toch, Nelly?” vroeg Ruth vol verwondering.

„Ik was gewoon ze voor grootmoeder op te zeggen; maar toen zij stierf had ik niemand meer, die er naar hooren wilde. Vader wilde er niet eens naar luisteren, en dus heb ik het maar nagelaten, en nu heb ik er zelfs de woorden van vergeten.”

„Nelly, je moet ze voor God opzeggen, je hebt niemand anders nodig om er naar te luisteren.”

„Maar wat moet ik zeggen? ik ben er waarlijk bang voor, Ruth.”

Ruth zeide haar, dat zij volstrekt niet bevreesd behoefde te zijn, want ofschoon God zoo groot en zoo heilig is, Hij toch ook tevens een liefdertjk Vader is voor al degenen, die op Hem vertrouwen; zij moest Hem alleen, maar zeggen, dat zij zoo heel bedroefd was over al hare zonden, en Hem vragen om haar die om Jezus' wil te vergeven.

En mag ik dan ook zeggen: „wasch mij en ik zal witter zijn dan sneeuw?” vroeg Nelly.

„Wel zeker, dat moogt gij ook zeggen. Willen wij nu eens samen bidden, Nelly?”

De twee kinderen knielden nu neder, en de oudste bad op eene eenvoudige, kinderlijke wijze, maar toch vol vertrouwen, tot haren Vader in den Hemel om een' zegen voor Nelly, om vergiffenis voor hare zonden, en om haar om Jezus' wil tot een van zijne getrouwe kinderen te maken.

„En zou God ons nu werkelijk gehoord hebben?” vroeg Nelly, toen zij weer van hare knieën waren opgestaan.

„Ja zeker, Nelly, en Hij zal ook doen, wat wij Hem gevraagd hebben.”

Eene uitdrukking van vrede bleef op het gezichtje van het kind rusten. De goede Herder was Zijn dwalend lammetje komen opzoeken en zou haar wel veilig bij zijne hemelsche kudde doen aanlanden. Daarna las Ruth haar nog hare eigene lievelings-hoofdstukken voor over het lijden en den dood van onzen gezegenden Heer. De tranen kwamen Nelly in de oogen, toen zij hoorde van de doornenkroon, die Zijn heilig voorhoofd wondde, maar toen Ruth aan het vreeselijke kruis was gekomen, waaraan Hij vastgenageld werd, begon zij te snikken. Ruth las echter nog steeds voort, ook van Zijne heerlijke opstan-

ding uit het donkere graf, en hoe Jezus, in een schitterende wolk gehuld, weer in Zijne eigene woning in den Hemel werd opgenomen, en toen was Nelly getroost. Somtijds hield Ruth ook even op, om het een of ander voor hare zoo aandachtige toehoorderes uit te leggen, of om op Nelly's vragen te antwoorden. De korte winterdag was reeds bijna ten einde en Ruth gevoelde, dat zij weer naar huis moest gaan.

„Nelly,” zeide zij, „wil ik nog eens voor je zingen, voor ik heenga?”

„O ja, heel graag.”

En Ruth begon met hare liefelijke, zachte stem het avondlied te zingen:

O, God! ik dank U voor den zegen
Ook weer in dezen dag verkregen.
Neem mij in Uwe hoede, Heer!
Dan leg ik mij zoo rustig neer.

Wil, om Uws Zoons wil, mij vergeven
De zonden, heden weer bedreven.
O! voor ik slaap Heer! schenk mij nu
Rust in mij zelf, en rust in U.

Leer mij toch stil vertrouwend wezen;
Dan zal ik voor den dood niet vreezen.
Leer mij te sterven, dat ik mag
Weer opstaan op den jongsten dag.

Ruth verheugde zich in het van vreugde stralende gezichtje van Nelly, en belovende om haar heel dikwijls te komen opzoeken, zeide zij haar vaarwel. Nelly was niet de eenige geweest, die naar het avondlied van Ruth geluisterd had; het gezang had ook het oor van Jane Millar

bereikt, en haar boven aan de trap doen komen, waar zij naar het zoo algemeen bekende lied had staan luisteren.

Er was een tijd geweest, toen haar stem ook nog helder en liefelijk was, en de zoo bekende wijs riep haar de dagen harer jeugd voor den geest, toen zij op die stille en rustige Zondagavonden in haar eenvoudig dorpje hare stem, die eene der liefelijkste was, mengde in de koren, die gewoonlijk datzelfde heerlijke lied zongen. Het was lang geleden, sedert zij het gehoord had. Het wekte vele herinneringen aan het verledene bij haar op, en bitter, ja zeer bitter gevoelde zij de tegenstelling met haren tegenwoordigen toestand. Jane keerde naar haar kamertje terug en vergoot daar droevige tranen over hare ongelukken.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Laat ons nu eens een kijkje nemen in het donkere kamertje aan de overzijde, dat zoo vol was met die kleine gevederde bewoners, en eens zien, hoe de oude man aldaar den Zondag doorbracht. Oude Micky M'Guinness zat als gewoonlijk in zijn' grooten houten armstoel voor het vuur, maar geheel tegen zijne gewoonte had hij zijn pijpje nedergelegd, en op zijn gelaat was eene sombere, pijnlijke uitdrukking zeer duidelijk merkbaar. Het scheen wel, dat ziel en lichaam geen van beide goed in orde waren. De rheumatiek had zijn oud lichaam weer beet gekregen, en nu zelfs met meer dan gewone hardnekkigheid, hetgeen zeer waarschijnlijk aan het koude, gure weder was toe te schrijven. Gedurende den ganschen nacht had de pijn

den ouden man wakker gehouden, en Nelly's vraag: „Micky, zullen wij wel ooit in den hemel komen, als wij niets van den Bijbel weten?” klonk hem onophoudelijk in de ooren. Gedurende dezen ganschen, langen en eenzamen dag hadden allerlei onaangename gedachten zijne ziel gekweld; hij gevoelde, dat hij het zóó niet lang kon uithouden, en misschien was hij werkelijk niet op den goeden weg. Daarenboven stond het bleeke, uitgeteerde gezichtje van het kind hem voortdurend voor oogen. Hij dacht, dat zij ook misschien niet lang meer zou leven. En waar zouden zij beiden dan heengaan? Gelijk vele menschen van zijn slag, ging Micky maar zeer zelden naar de kerk, en daar kleine Nelly er nooit heenging, omdat niemand haar meenam, zoo bracht zij bijna altijd het grootste gedeelte van haren Zondag in het gezelschap van den ouden man door; maar heden had het juist haar niet aan gezelschap ontbroken, want haar vader was, in plaats van rond te slenteren, gelijk anders meestal zijne gewoonte was, den geheelen morgen bij zijn kleine meisje gebleven. Zij was blijkbaar veel erger geworden, door die late en koude wandeling van den vorigen avond, en Rogers was boos op zich zeiven, dat hij zich door Harrison had laten overhalen om naar de herberg te gaan. Wederom poogde hij een ernstig besluit te nemen om den sterken drank af te zweren. De oude Micky verwonderde er zich over dat zijn vriendinnetje hem haar gewone bezoek niet gebracht had; hij vreesde, dat het kind ziek zou zijn, en koesterde een sterk verlangen om de straat eens over te steken en naar haar te gaan kijken. Hij nam dus zijn' dikken, knoestigen stok uit het hoekje bij den haard, en stond met de grootste moeite op, maar zijne leden waren zóó stijf en pijnlijk, dat hij in het geheel niet kon loopen; kermend van pijn viel de oude man weer in zijn'

stoel neder. Het was reeds bijna donker, toen de deureensklaps geopend werd, en een klein persootje binnensloep, dat dadelijk voor den ouden man nederknielde. Het was Nelly, die zijne beide handen in de hare nam en hem ernstig aanzienste, uitriep: „O Micky ik heb het gevonden, ik weet nu alles.” Toen begon zij hem alles te vertellen wat zij gedaan en gehoord had, sedert zij hem de laatste maal had gezien; van de lieve vrienden, die zij gevonden had, en de heerlijke en zoo wondervolle geschiedenis, die Ruth haar had voorgelezen. In afgebroken en kinderlijke taal vertelde Nelly hem alles, wat zij er van onthouden had. De oude man luisterde vol belangstelling, en viel haar slechts nu en dan in de rede met een onbestemd „jawel.” Nelly vertelde hem, dat het bloed van Jezus Christus het hart van den zondaar rein wast, het witter maakt dan sneeuw, en geschikt doet zijn om in den hemel te komen. „En nu” zeide zij vroolijk, „kunnen gij en ik naar den hemel gaan, nietwaar Micky?”

„Moge de almachtige God ons maar dáár brengen,” zeide Micky eerbiedig. „Ik zal niet lang meer hier blijven, dat merk ik duidelijk genoeg.”

„Maar Micky, gij moet er niet heen gaan voor ik ook meê mag,” en het kind drukte de handen, die zij nog in de hare hield. Hier werd hun gesprek afgebroken, want Rogers stak zijn hoofd naar binnen en riep Nelly om t'huis te komen, daar het reeds laat en zeer koud was. Het kind gehoorzaamde, maar vol verwondering, want de zorg van haar vader was voor haar geheel nieuw, maar toch ook recht aangenaam.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De winter duurde lang, en Nelly's gezondheid werd voortdurend minder. Volgens het verlangen van haren vader was vrouw Harrison met haar naar een geneesheer gegaan. Dokter Hooper was een zeer welwillend mensch; hij zag het kind vol medelijden aan, vroeg of zij vele nabestaanden had, en mompelde zoo iets bij zich zelve van hoe minder hoe beter. Hij gaf haar iets tegen den hoest, en om die lastige pijn in de zijde wat te verzachten, en zachtjes het gebogen hoofdje opheffende zeide hij: „Geneesmiddelen zullen u niet veel helpen, meisjelief, gij moogt gerust alles doen wat gij wilt, doe uw best maar om zoo gelukkig te zijn, als gij maar eenigszins kunt.”

Vrouw Harrison begreep de bedoeling van den dokter zeer goed, maar zij had er den moed niet toe om die aan den vader en zelfs niet aan Ruth mede te deelen. Zij dacht, dat beiden de waarheid wel spoedig genoeg zouden ontdekken. Maar ofschoon zij bijna dagelijks zwakker werd, was Nelly's leven toch veel gelukkiger dan het vroeger geweest was. Haar vader was zeer vriendelijk jegens haar; hij had zijne gelofte gehouden, en ging geen enkelen avond meer naar de herberg, maar bleef stil bij Nelly t'huis; na het avondeten nam hij het kleine meisje op den schoot, waar zij gewoonlijk met haar hoofdje tegen zijn' schouder aangeleund in slaap viel. Ruth kwam haar iederen dag eens opzoeken; dan praatte zij graag over den hemel, of luisterde naar de liederen, die Ruth voor haar zong en naar de lessen, die deze op de Zondags-school leerde; Ruth leerde haar ook lezen. Nelly vond leeren volstrekt niet moeilijk, want zij was een zeer bedaard kind, en kende daarenboven nog bijna al de

letters, die hare grootmoeder haar vroeger geleerd had. Een van de weinige genoegens, welke het kind ooit gehad had, was geweest om de groote letters der uithangborden, die boven de winkels geplaatst waren, te spellen, en op die manier had zij hare geringe kennis van het alphabet nog zoowat onderhouden. Het was het grootste genot voor het kind om, als zij alleen was, den grooten Bijbel, die nog aan hare grootmoeder had toebehoord, op haren schoot open te slaan, en er dan eenige woorden uit te spellen. Als zij aan een lang of moeilijk woord kwam, werd dit voor Ruth bewaard, die haar altijd terecht hielp, en op hare eenvoudige manier alles uitlegde, wat Nelly niet goed begrijpen kon. En zoodra zij al de lange en moeilijke woorden uit een hoofdstuk goed begrepen had, liep zij de straat over om het haren ouden vriend ook eens voor te lezen. De oude man hield nu haast evenveel van het boek als zij, en hij luisterde ook zeer graag naar het kind, dat, geheel en al bewust dat zij zelve zijne leermeesteres was, op hare eenvoudige, kinderlijke manier met hem over de groote waarheden van onze eeuwige behoudenis praatte. Die kinderlijke verklaring was zeer goed geschikt voor zijne duistere, maar nu toch waarlijk heilbegeerige ziel.

Tot Nelly's overgrootte vreugde, was zij eenige malen op Zondag naar de kerk geweest, eerst met Ruth en toen met haren vader. Het was zeer lang geleden, sedert James Rogers eene kerk was binnengetreden, en eerst was hij ook volstrekt niet gewillig om mee te gaan, maar Nelly smeekte zoo ernstig en aanhoudend, dat hij, om haar genoeg te geven, er eindelijk toe overging. En toen zij te ziek was om hem derwaarts te vergezellen, maakte het haar zoo ongelukkig als haar vader Zondags t'huis wilde blijven, dat Rogers, liever dan haar verdriet aan te doen, een geregeld kerkganger werd.

TIENDE HOOFDSTUK.

Op zekeren Zondagmorgen zat Nelly weer met den grooten Bijbel op haar schoot, maar hare oogen waren van de bladzijden afgedwaald, en zij zong zachtjes een harer lievelingsliederen, die Ruth haar geleerd had, en dat aldus begon:

„O waar is de rust te vinden,
Rust voor de vermoeide ziel.”

Vrouw Millar was in de kamer bezig om nog het een en ander op te bergen. Zij was met haar werk spoedig klaar gekomen, dewijl zij verlangde uit te gaan, om, zooals gewoonlijk, den Zondag door te brengen met hare burens eens op te zoeken, naar het verhaal van al hunne bezwaren en moeielijkheden te luisteren, en tevens haar eigen hart eens te kunnen uitstorten. Haar luisterend oor ving de woorden op, die Nelly zong. Wel, dacht zij, indien er ooit eene vermoeide en beladene ziel was, die naar rust verlangde, dan ben ik het wel. Nelly had gedaan met zingen, en sloeg nu gedurende eenigen tijd stilzwijgend de haastige bedrijvigheid der vrouw gade.

„Jane,” zeide zij eindelijk beschroomd, „waarom gaat gij niet naar de kerk!”

„Wel, omdat ik er veel te arm en te ellendig toe ben,” antwoordde Jane vrij stroef, maar dacht intusschen bij zich zelve: „och! er was eens een tijd, waarin ook ik nooit uit Gods huis afwezig bleef.”

„Maar,” hield Nelly vol, „in de kerk wordt immers ook voor de armen en ellendigen gebeden! Toe, ga er heen.”

De smeekende uitdrukking in de stem van het kind

verwonderde Jane; zij keek haar eens aan en zag dat de groote oogen vol ernst op haar gevestigd waren.

„Welnu, misschien doe ik het ook wel,” zeide zij, „wie weet of ik dan niet iets van die rust zal hooren, waar je zooeven van gezongen hebt.”

„O, zeker, zeker, daar zult gij er wel wat van hooren, en ik zal aan God vragen om u die rust te doen vinden,” sprak het kind vol vertrouwen.

„Wel, wel, wie had het ooit kunnen denken, dat ik dáár zoo gekleed als ik nu ben, had kunnen komen, maar wat komt er dat ook op aan, ik heb nu toch niets meer, waar ik trotsch op zou kunnen zijn,” en met een droevigen zucht verliet vrouw Millar het huis, terwijl Nelly nederknielde en God bad om haar toch die rust te geven.

Uit vrees voor den spot der buurvrouwen ging Jane Millar de kerk, die het dichtst in de buurt stond voorbij, en kwam in eene grootere, die op eenigen afstand van daar gevonden werd, in de hoop dat niemand haar herkennen zou, of dat zij daar ten minste wat meer onder de menigte zou verborgen zijn. Het was nog vroeg, en het groote gebouw was bijna ledig. Jane ging dicht bij de deur zitten. Het was er zoo stil en zij gevoelde een vreemde gewaarwording, nu zij weer eens in het huis Gods was; zij kreeg lust om maar weer heen te gaan, maar toch was er iets in haar, dat haar van dit voornemen terug hield. Toen daagden herinneringen uit hare jeugd voor haar op, terwijl zij zich nu wederom eens binnen deze godgewijde muren bevond, herinneringen aan de kleine dorpskerk, aan den goeden predikant, wiens onderwijs en vermaningen zij zoozeer veronachtzaamd had, en aan de vriendelijke ouders, die zij zoo ongehoorzaam en lichtzinnig verlaten had. De gemeente was intusschen langzamerhand opgekomen, het gebouw werd vol, maar Jane merkte er

niets van, en zat met gebogen hoofd in hare eigene overdenkingen verdiept, totdat eindelijk de liefelijke tonen van het orgel deze smartelijke overdenkingen afbraken. De dienst begon. De predikant las zijn tekst langzaam en duidelijk voor: „Er blijft dan eene ruste over voor het volk Gods.” De aandacht van de vermoeide, geheel en al uitgeputte vrouw werd zeer geboeid. De preek was ernstig en indrukwekkend, zoodat menig hart in deze groote vergadering er door bemoeidigd kon worden; de gedachten werden opgevoerd, ver boven al de zorg, de woelingen en de onrust van deze drukke, rusteloze stad, en heengeleid naar eene kalme en heilige rust, die voor hen overblijft.

Toen keerde Jane naar huis terug; zij zeide niets, maar ging naar boven naar haar eigen kamertje, en toen Nelly haar later zag, waren hare oogen nog rood van het schreien. Van dien Zondag af aan werd langzamerhand eene groote verandering in haar zichtbaar, zoodat zij niet meer knorrig en morrend hare dagelijksche plichten vervulde, maar nu stil en onderworpen werd, en het haar opgelegde kruis met zachtmoedigheid op zich nam. Zij behandelde Nelly vriendelijk, en luisterde heel graag naar het zingen harer liederen, en dikwijls als Nelly vermoeid was door het lezen, nam Jane haar den Bijbel uit de handen, en las haar geruimen tijd voor.

ELFDE HOOFDSTUK.

Eenige maanden waren op deze wijze voorbijgegaan, en de koude winter had afscheid genomen; de lente was in zijne plaats gekomen, en bracht warmte en vroolijken

zonnenschijn met zich mede. Nelly werd voortdurend zwaker en magerder, maar ofschoon haar lichaam ook afnam door de ziekte, die haar ondermijnde, zoo zag het lieve gezichtje er toch altijd even tevreden en gelukkig uit. Ruth bleef haar zeer trouw opzoeken; het vriendelijke en gevoelige meisje wist altijd iets te verzinnen om haar ziek vriendinnetje genoeg te geven. Zij had haar reeds de zoo geliefkoosde geranium met mooie roode en witte bloemen gebracht, omdat Nelly zoo heel veel van bloemen hield; die geranium, en een goudgeel kanarievogeltje in een oud rieten kooitje, een geschenk van ouden Micky, waren Nelly's grootste schatten. Zij kon nu al zeer goed lezen. Ruth leende haar al de boekjes, die zij bezat, maar toch bleef de Bijbel Nelly's lievelingsboek, en iederen dag nam zij dat dierbare boek mede om er den ouden vogelkoopman uit voor te lezen, die er evenveel prijs op stelde als zij zelve, want het was nu ook voor hem geen onbekend boek meer.

De predikant van de parochie had, toen hij eens dit gedeelte van zijne overbevolkte wijk opzocht, het bestaan van den ouden Micky ontdekt. Hier vond hij nu iemand wiens levensdagen geteld waren, en die waarlijk behoefte had aan onderricht, en van dien tijd af aan werd de oude man zeer geregeld bezocht, hetzij door den predikant zelve, of door een van zijne hulppredikers, en de eenige weg van behoudenis werd hem nu eenvoudig maar duidelijk verkondigd. Micky was zeer zwak geworden; hij was niet langer in staat om langs de straat te loopen, ten einde zijne vogels te kunnen verkoopen, daarom had hij ze aan eenen anderen vogelkoopman overgedaan, met uitzondering van een enkele waarvan de oude man zoo veel hield, dat hij er niet van kon scheiden. Het geld, dat de verkoop der vogeltjes hem opbracht, was voldoende

om hem gedurende den korten tijd levens, die hem nog overbleef, voor gebrek te behoeden. Ruth en hare moeder bezochten den ouden Micky ook heel dikwijls, en deden wat zij konden, om hem naar lichaam en ziel zooveel mogelijk nuttig te zijn; toch was er niemand, die hij zoo gaarne zag als Nelly; zij was voor hem gelijk aan een klein engeltje, dat licht en vreugde in het huis en hart van den ouden man aanbracht. De grijsaard en het kleine kind waren om zoo te zeggen even dicht bij het eeuwige huis, en dus lazen en spraken zij ook heel gaarne van die stad, welke geen licht der zon meer noodig heeft.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Bij het wegstervende licht van een avond in April zat Rogers bij het venster te lezen; zijn kleine meisje zat op zijn schoot, terwijl haar handje vermoed op zijn schouder rustte. Zij lag zeer stil, maar toch waren hare oogen vol verlangen op haren vader gevestigd, terwijl hij zijne blikken over de courant liet heen glijden. Eindelijk had hij alles gelezen, wat hem belangrijk toescheen, en wierp hij de courant op de tafel.

„Vader,” sprak Nelly, „is het te donker om nog wat meer te lezen?”

„Neen, niet als ik dicht bij het raam zit, Nelly.”

„Wilt gij mij dan ook nog wat voorlezen?”

„Wat zou ik dan moeten lezen, kind?”

„Iets uit den Bijbel; toe vaderlief doe het maar, ik zal

den Bijbel wel halen,” en Nelly sprong van zijn' knie, en kreeg het boek.

„Wat zal ik lezen, Nelly?” zeide Rogers, toen hij het boek aannam.

„Lees maar eerst het veertiende hoofdstuk van Johannes, en dan zult gij misschien nog wel wat meer willen lezen.”

„Daar staat het niet, vader,” zeide Nelly, toen Rogers de bladen omsloeg op eene manier, die duidelijk te kennen gaf, dat hij in den Bijbel volstrekt niet t'huis was.

„Welnu, je zult het zelve moeten opzoeken, Nelly.”

Nelly vond het ook spoedig; toen nam zij haar vorig plaatsje op de knie van haren vader weer in, maar nu waren hare oogen gesloten, en eene zachte, gelukkige uitdrukking stond op het uitgeteerde gezichtje te lezen. Toen het hoofdstuk uit was, sloegen Nelly's dunne vingertjes de bladen om, tot zij aan het zevende hoofdstuk van de Openbaringen gekomen was.

„Lees dit nu nog eens, vader, als gij wilt, en begin dan bij het negende vers,” en Nelly keerde het hoofdje om, zoodat haar gezichtje tegen haar vaders schouder rustte en sloeg tevens de armpjes vast om zijn' hals.

Rogers las, maar toen hij bijna aan het einde van het hoofdstuk genaderd was, begon zijne stem te beven.

„Is het nu genoeg, Nelly,” vroeg hij.

„Ja, vader, dank u wel.”

Gedurende eenigen tijd bleven beiden zwijgen, maar toen het te donker geworden was om elkanders gelaat te zien, wendde Nelly het hoofdje om, en zeide met eene zachte stem: „Vader, ik denk, dat ik daar nu wel spoedig zal heen gaan.”

„Waarheen?” vroeg de vader, die zeer goed begreep, wat zij meende, maar onwillig was, om hare bedoeling te vatten.

Nelly antwoordde zacht, met de oogen op het kleine

flauwe stipje van de bleeke lucht gevestigd, dat nog even boven de daken der hooge donkere huizen zichtbaar was.

„Dáár waar geen honger of dorst meer zijn zal, waar de zon niet meer zal schijnen, noch eenige hitte meer zal verduurd worden. Want het Lam, dat in het midden van den troon staat, zal hen voeden, en zal hen geleiden naar de fonteynen van levend water, en God zal alle tranen van hunne oogen afdrogen.”

Wederom was het zeer stil in het kamertje, en Nelly lag zoo rustig, dat Rogers dacht, dat zij sliep; groote tranen vloeiden langzaam langs zijne wangen neder. Op eens sprak het kind weder:

„Vader, gij zult erg eenzaam achterblijven.”

„Ja, wel heel eenzaam,” hernam Rogers, en drukte zijn kind nog vaster tegen zich aan.

„Vader, gij zijt er immers wel zeker van, dat gij dáár zult komen?” en haar zacht stemmetje deed hem uit zijne ernstige overpeinzingen opschrikken.

„Ik weet het niet, Nelly, ik vrees, dat ik er te slecht toe ben.”

„O, vader, maar God kan u immers ook goed maken; zoudt gij Hem dat dan niet willen vragen? Ik heb het reeds zoo dikwijls gedaan, en ik ben er zeker van, dat Hij mij gehoord heeft, en mij al mijne zonden vergeven heeft en Hij zal immers ook naar u luisteren. Vader zeg maar: wat ik gezegd heb: „wasch mij en ik zal witter zijn dan sneeuw;” „ja,” zoo ging zij voort, „ik ben er zeker van, dat gij ook in den Hemel zult komen, ik heb het God reeds zoo heel dikwijls gevraagd.”

Het hart van den vader was te vol om te kunnen spreken, maar een stil gebed steeg in dat oogenblik op tot den troon der genade: „Heer, erbarm u over mijne ziel!”

DE TIENDE HOOFDSTUK.

Gedurende eenige dagen was Nelly te zwak om haar bed te kunnen verlaten; zij leed geen pijn, maar was altijd zoo heel erg vermoeid. Jane Millar verliet het kind nu maar heel zelden, en waarlijk zij was eene zeer zachte en zorgvuldige verpleegster. Zij kon verscheidene gezangen opzeggen, die zij in hare jeugd op school geleerd had, en Nelly luisterde er heel graag naar. Zij wist nu ook reeds welke Nelly's lievelings-hoofdstukken uit den Bijbel waren, en las haar die telkens maar weer opnieuw voor, want het verveelde het kind nooit om ze aan te hooren. En soms sprak de kleine stervende zoo treffend over de goedheid en liefde van God, en van het heerlijke huis, waar zij heen ging, dat, terwijl Jane er stilzwijgend naar luisterde, zij menige les van geloof en hoop bij het bedje van het kind leerde; dikwerf echter wendde zij het hoofd af, opdat Nelly de tranen niet zien zou, die hare oogen telkens verduisterden. Op zekeren Zondagmorgen scheen het kind veel beter; zij vroeg om naar beneden gebracht te mogen worden; daarom droeg haar vader haar naar de benedenkamer, en maakte een gemakkelijks plaatsje voor haar gereed, waar zij rustig kon blijven liggen.

Rogers zat den geheelen dag bij haar, en vertelde haar, dat hij ook de volgende dagen bij haar zou blijven, dewijl hij voor eene week verlof gevraagd en gekregen had. Nelly glimachte, maar keek toen weer heel ernstig.

„Vader,” zeide zij, toen de kerkklokken voor den ochtenddienst begonnen te luiden, „gij zult er heen gaan, is het niet?”

„Vandaag niet, Nelly.”

„Neen, ik meen ook niet vandaag, ik bedoel als ik heen
gegaan zal zijn.”

Rogers beloofde, dat hij het doen zou; „en vader,”
voegde zij er bij, „zult gij dan ook dikwijls in den Bijbel
lezen; wilt gij mij dien nu nog eens brengen?”

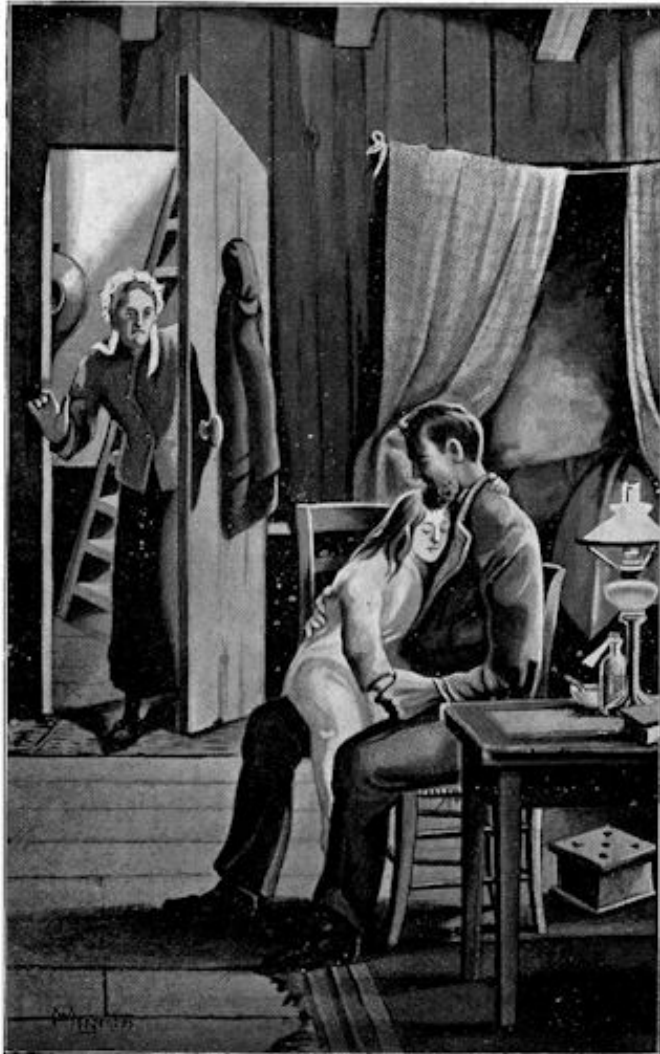
Rogers deed het, en Nelly zocht al de plaatsen op, die
zij zoo gaarne wilde, dat hij lezen zou en maakte op den
kant van iedere bladzijde een klein potloodstreepje, opdat
hij zich niet zou kunnen vergissen. Dit hield haar gerui-
men tijd bezig, en toen sprak zij met hem van God en
van den Hemel, totdat zij te vermoeid was om meer te
kunnen spreken. Ruth kwam 's middags eens naar haar
kijken. Nelly vroeg haar om nog eens te zingen en Ruth
zong al hare geliefkoosde liederen, terwijl Nelly met ge-
sloten oogen nederlag en er zeer kalm en rustig uitzag.
Toen zij de klok voor de avondkerk hoorde luiden, zeide
zij: „Ruth, voordat gij heen gaat, moest gij het avondlied
nog eens voor mij zingen.”

Het meisje zong het zeer zacht, en hare stem beefde,
toen zij aan de laatste woorden gekomen was.

„Ruth,” sprak Nelly, toen zij geëindigd had, „zing het
laatste versje nog eens.”

Ruth bleef eenige oogenblikken stilzwijgen; zij wist wel,
waarom Nelly zoo veel van dat versje hield, zij gevoelde,
dat het haar bijna onmogelijk was om het nog eens te
zingen, maar ziende dat Nelly's oogen voortdurend op haar
gevestigd bleven, deed zij haar best om hare stem zoo
vast mogelijk te maken, en zong nu nogmaals:

Leer mij toch stil vertrouwend wezen,
Dan zal ik voor den dood niet vreezen;
Leer mij te sterven, dat ik mag
Weer opstaan op den jongsten dag.

Ruth verlangde zeer alleen te zijn en eens te kunnen uitschreien; zij stond dus op om heen te gaan, kuste Nelly hartelijk, en beloofde haar den volgenden dag wat sleutelbloempjes te zullen brengen. Nelly zag haar met oogen vol liefde en dankbaarheid aan, en fluisterde zacht: „lieve, lieve Ruth.”

's Avonds laat kwam vrouw Harrison nog eens aan, om te zien, hoe het met het kind was. Een enkele blik was voldoende om haar te doen zien, dat het leven uit het kleine, uitgeteerde lichaam snellijk ontvlood. Rogers zat in stille droefheid verzonken bij het bedje van zijn kind. Vrouw Harrison boog zich over haar heen, en fluisterde: „de rust is nu niet meer ver af, lieve; Jezus zal u niet verlaten.”

Nelly opende voor een oogenblik de oogen, en een hemelsche glimlach verhelderde haar lief gezichtje. Uren lang lag Nelly stil, en schijnbaar zonder bewustheid van hetgeen om haar heen voorviel, en Rogers bleef ook maar stil bij haar zitten, en verliet haar geen enkel oogenblik. Vrouw Millar was verscheidene malen bijna onhoorbaar de kamer binnengetreden, en keek het kind lang en vol liefde aan, ofschoon de kleine zieke hare tegenwoordigheid zelfs niet eens scheen op te merken. Toen het donker werd, stak zij een licht aan, en plaatste het op de tafel, zoodat het schijnsel niet op Nelly's gelaat kon vallen, maar de vader haar toch steeds goed kon gadeslaan, en toen, na nog eens een' langen en smartelijken blik op haar geworpen te hebben verliet zij de kamer.

„Vader,” sprak Nelly, na eene lange tusschenpoos, „neem mij nog eens in uwe armen.”

Rogers beurde haar vol teederheid op. Het was opmerklijk om gade te slaan, hoe zacht die sterke armen, die altijd gewoon waren aan allerlei ruwen en harden arbeid,

de kleine zwakke gestalte opnamen, terwijl hij haar zachtjes heen en weder wiegde.

„Ik ben zoo moe,” fluisterde Nelly, en gedurende geruimen tijd bleef zij stil en met gesloten oogen liggen. Daarna begon zij onrustig te worden, en zeide op een treurigen toon: „Vader, waarom is het hier zoo donker?”

Rogers keerde haar gezichtje naar het licht, de oogen waren wijd open, maar o, wat was de uitdrukking veranderd.

„Vader,” zeide zij opnieuw zeer droevig, „ik kan u niet zien, is het hier dan zóó donker?”

De vader had geen moed om te spreken, doch drukte zijne lippen op het koude voorhoofdje. Zij was dadelijk weer gerustgesteld, en fluisterde zacht: „ik ben zoo slaperig, ik zou zoo gaarne wat gaan slapen,” en zij legde haar hoofdje op haar vaders schouder. Nu en dan scheen zij wat onrustig in haar slaap te worden, en eens strekte zij half snikkend de kleine uitgeteerde handjes uit, greep haar vaders arm, en fluisterde op een droevigen toon iets over het alleen heengaan. Toen werd zij weder rustig, doch hare ademhaling was kort en onregelmatig. Juist toen de eerste morgenschemering den langen nacht kwam vervangen, werd het kind wakker. Zij zag op naar haar vader en glimlachte zwak; toen vielen de vermoede oogleden weer toe, maar de lippen bewogen zich. Rogers boog zich over haar heen, en kon juist hooren: „Jezus en de engelen;” zijne oogen waren door tranen verblind; maar toen hij ze had afgewischt, lag dezelfde lieve glimlach weer op het rustige gezichtje, en toch was nu de gelukkige ziel reeds het brooze omhulsel ontvloden, had het donkere kamertje en de woolige stad verlaten, en was op de sneeuw witte vleugelen der heerlijke hemelsche afgezanten naar boven gevoerd, dáár, boven lucht en wolken, naar

die eeuwige stad, die geen zonlicht meer noodig heeft. 's Morgens vroeg kwam vrouw Millar, en vond Rogers nog steeds op dezelfde plaats zitten, altijd het levenlooze lichaam in de armen houdend; toch bood hij geen wederstand, toen zij het hem zachtjes afnam en wegdroeg.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Ruth was den volgende morgen reeds heel vroeg op. Zij kleeedde zich haastig aan, verliet toen stilletjes het huis, en spoedde zich door de nog eenzame straten voort. Zij zagen er zoo somber uit in dat schemerachtige licht; bijna al de vensterluiken waren nog gesloten, en er waren maar weinig menschen op de been, maar Ruth was vervuld van blijdschap bij de gedachte, dat zij aan Nelly een mooi ruikertje frissche sleutelbloempjes zou kunnen brengen. Nadat zij reeds geruimen tijd had voortgelopen, werden de straten breeder en mooier en in de buitenwijken der stad kwam Ruth voorbij mooie villa's, met heerlijke tuinen er voor, en balkons vol van de prachtigste planten en bloemen. Ruth keek er vol verlangen naar, en dacht zuchtend over de vreugde, welke een dier sierlijke bloemen aan Nelly zou verschaffen; maar zij kon er geen enkele van krijgen; daarom liep zij maar voort naar die plekjes, waar de bloemen voor iedereen groeien. Eindelijk, buiten de stad, bereikte zij een groen laantje, waar sleutelbloempjes en geurige viooltjes in groote menigte onder heggen gevonden werden. Ruth begon gretig te plukken, en daarna zette het kind, zoo zeer aan het stadsleven gewoon, zich

op eene bank neder, om nog eenige oogenblikken te genieten van den heerlijken lentemorgen. De vogeltjes zongen in de takken der boomen, het gras was zoo lieflijk groen, de bloemen zoo frisch, en nog vochtig van den dauw, zoodat Ruth onwillekeurig zuchtte bij de gedachte, dat haar huisje in de stad en niet buiten gelegen was. Eene klok daar in de buurt sloeg zes uur, en herinnerde Ruth, dat zij geen tijd had om langer te talmen, daarom stond zij op, en liep met snelle schreden naar de stad terug; de straten zagen er nu weer heel anders uit, het gewoel en de bedrijvigheid van den dag waren reeds weder aangevangen. Frisch en blozend door hare vroege wandeling, en met de handen vol bloemen liep Ruth voort, en kwam de stad steeds dieper in; zij liep door nauwe straatjes en kleine morsige steegjes, totdat zij eindelijk het hooge sombere huis bereikte, waar Nelly nu niet langer woonde. Ruth bleef eenige oogenblikken voor de deur staan, bij zich zelve vragende of Nelly reeds wakker zijn zou; toen herinnerde zij zich echter, dat Nelly haar eens gezegd had, dat zij altijd heel vroeg wakker was; de deur was niet gesloten, en blygevoel trad Ruth naar binnen. Rogers zat in de kamer beneden; hij lag met de armen op de tafel, en het hoofd daar over heen gebogen. Ruth durfde hem niet storen; daarom liep zij maar zachtjes de kamer door, zonder hem iets te vragen. Zoo zacht mogelijk opende zij de deur van Nelly's kamertje; de zon scheen zoo liefelijk daar binnen, en Nelly's kanarievogeltje, dat zich in de heerlijke stralen verheugde, zong zijn vrolijkste wijsje. Ruth bleef een oogenblik in de geopende deur staan, om te kijken of Nelly nog sliep; ja, zij sliep zelfs heel gerust, zoo gerust en vast, dat Ruth haar niet wakker kon krijgen. De zoo welbekende gestalte van het kind lag op het bed, stil en zonder de minste beweging. Ruth

kwam dicht bij haar en boog zich met een angstig voor gevoel over haar heen; zij hoorde geene ademhaling, alles bleef stil, doodstil. Nu wierp het arme meisje zich over het bed heen, onder het storten van vele droevige tranen, en bleef daar liggen, totdat de stem harer moeder haar oor trof.

Vrouw Harrison, die gemerkt had dat Ruth uitgegaan was, en best kon gissen, waar zij heen gegaan was, en ook wel vermoedde, wat zij dáár vinden zou, kwam haar opzoeken. Zij troostte het bedroefde meisje zoo goed zij kon, en zeide, dat zij met haar meê naar huis moest gaan. Ruth drukte nog een innigen kus op het koude voorhoofd, spreidde de bloemen, die zij meegebracht had, over het bed uit, en na nog een langen liefdevollen blik geslagen te hebben op het bleeke gezichtje, dat er in die kalme rust zoo engelachtig uitzag, liet zij zich gewillig door hare moeder van daar wegvoeren.

Moeder en dochter begaven zich nog eens samen naar den ouden Micky, om hem te vertellen, dat zijn jeugdige vriendinnetje was heengegaan. De oude man luisterde bedaard toe, en zeide slechts: „Wel, wel, ik had gedacht, dat de oude man het eerst zou zijn weggenomen; maar toch, dat zou haar nog maar veel verdriet gedaan hebben; in ieder geval kan hét nu niet lang meer duren, of ik zal haar in hare heerlijkheid mogen volgen." En zoo gebeurde het ook; een paar dagen later ontsiep hij in vrede, zijne ziel aanbevelende in de handen van zijnen genadigen Schepper en van zijnen getrouwen en zoo dierbaren Zaligmaker. Het lichaam van den ouden man, werd ter ruste gelegd op hetzelfde kerkhof als dat van het kleine kind; van dat kind, hetwelk hem voor het eerst tot het genot der eeuwige gelukzaligheid had doen ontwaken; en zijne ziel volgde haar in het paradijs.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Op een' stormachtigen nacht, weinige dagen na Nelly's dood, kon vrouw Millar den slaap niet vatten; hare gedachten vertoefden telkens bij haren man, die thans op de zoo onrustige zee rondzwierf. Doch zij wist nu, waarheen zij zich met al hare zorgen mocht wenden. Eenigen tijd geleden was zij reeds aangevangen met bidden, dat haar man toch den kwaden weg, dien hij bewandelde, mocht verlaten, en somtijds werd de hoop in haar levendig, dat er nog eens betere dagen voor hen beiden zouden mogen aanbreken. In dezen nacht, terwijl de storm woedde, en de huilende wind het oude huis deed schudden, stond zij op van haar bed, en bad nog ernstiger dan ooit te voren, dat God het hart van haren man mocht veranderen, en tot zich wilde trekken.

Twee dagen later verspreidde zich de tijding, dat een schip, en wel zooals men veronderstelde de „Zeebloem”, bij Plymouth gestrand was, en dat maar zeer weinigen van de bemanning gered waren geworden. Jane luisterde naar dit bericht met een droevig hart. Zij pakte het weinige, dat zij bezat bij elkander en reisde dadelijk naar Plymouth.

Het bericht was waarheid, en de arme vrouw vernam weldra, dat haar man onder het aantal der verongelukten geteld werd. Zij zocht een der geredden op, om van hem nog wat meer bijzonderheden te mogen vernemen. De medelijdende matroos vertelde haar alles wat hij wist. Hij had Joe Millar heel goed gekend. Hij was eerst een vroolijke, zorgeloze knaap geweest, zeide hij, maar in den laatsten tijd was hij zeer veranderd. De kapitein van het

verongelukte schip was een zeer vroom man geweest, wiens invloed op de manschappen bijzonder groot was. Millar was zeer aan hem gehecht, en scheen zijne godsdienstige toespraken tot de manschappen bijzonder gaarne aan te hooren. „Het werd tijd,” zoo had hij tegen den spreker gezegd, „om toch eens aan die dingen te gaan denken, want het was hem soms te moede alsof de dood niet ver meer af was.”

De weduwe verhief haar hart in stilzwijgende dankbaarheid tot Hem, die een hoorder en verhoorder der gebeden is. Zij zocht later hare verlaten ouders weer op, en besteedde het overige gedeelte van haar leven om hen in hunnen ouderdom te verzorgen en te vertroosten.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Arme Rogers! het was al zeer moeielijk om hem te troosten. Vrouw Harrison en Ruth deden wat zij konden, om hem in zijn verlies te doen berusten.

Op zekeren morgen kwam hij bij hen aan huis, om hun hartelijk dank te zeggen voor al de vriendelijkheid aan zijn kind bewezen, en vertelde tevens, dat hij naar Amerika ging. Het hielp niets wat zij daar ook tegen inbrachten; zij hielden hem voor, dat hij nu immers ook goed zijn brood verdiende, dat hij het vooruitzicht had, om weldra bevorderd te zullen worden en dan ook tevens hooger loon zou verdienen: Maar neen! hij had het er nu eenmaal op gezet; de plaats was hem te eenzaam geworden, zeide hij, zonder zijne kleine meid; hij kon hier niet

langer blijven, en hij zou in dat nieuwe land fortuin zien te maken; hij had daar nog een' broeder, dien hij zou gaan opzoeken. Het schip zou dienzelfden avond nog vertrekken en toen zij hem vaarwel gezegd hadden, begaf hij zich naar het kerkhof, liep langs de menigte grafheuvels en zerken, totdat hij eindelijk bij een klein graf, zonder naam, stilstond. Hij was alleen, en niemand zag de groote tranen, die langs de wangen van den sterken man nederdruppelden. Met een vol hart wendde hij zich af, en eer vele uren verlopen waren, had hij zijn geboorteland verlaten, maar de gedachte aan zijn verloren lieveling ging met hem.